

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 1999. november 28.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

ZARÁNDOKÉNEK

Lekció: Mt 25,31-46

Alapige: Zsolt 126

Zarándokének.

Amikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták a pogányok: Hatalmas dolgot cselekedett ezekkel az Úr! Bizony hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.

Uram, fordítsd jóra sorsunkat, délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan! Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak! Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezék, ha kéréit hozza!

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönjük, hogy megérhettük ezt a csendes adventi vasárnapot. Köszönjük, hogy te igazmondó Isten vagy, mind igazak és ámenek a te ígéreteid.

Magasztalunk téged Jézus Krisztus első eljöveteleért. Áldunk azért a nagy szabadításáért, amit kereszthalálával és feltámadásával szerzett nekünk. Köszönjük, Jézusunk, hogy várhatunk téged, amikor ismét megjelenysz majd nagy hatalommal és dicsőségben, és ítéletet tartasz.

Bocsásd meg, ha nem vesszük komolyan ezt az ígéretedet. Bocsásd meg, ha nem aranyozza be már most sokszor küzdelmes életünket ez a várás, hogy egyszer majd színről-színre láthatunk téged és örökkön örökké együtt lehetünk veled. Könyörülj rajtunk, hogy valóban így legyen. Segíts, hogy elkezdődjék ez a veled való együttlét már itt. Szólíts meg minket most is így a te igéddel.

Köszönjük ajándékaidat. Bocsásd meg, hogy olyan sokszor hálátlanul megyünk el mellettük. Szeretnénk most újra ajándékot kérni: a te igédet, amivel egészen át tudsz formálni bennünket, hogy hozzád hasonlókká váljunk. Segíts, hogy ne csak hallgassuk azt, hanem megtartói lehessünk.

Könyörülj meg rajtam, hogy azt mondjam, amit te üzensz most nekünk, és legyen a te ígéd valóban ír és gyógyító erő. Legyen az a mi felelősségünknek és reménységünknek is biztos fundamentuma. Jó, hogy te mindnyájunkat ismersz, s mindent tudsz rólunk. Egyedül te tudod betölteni minden szükségünket. A te bűnbocsátó és ajándékozó szeretetteddel hajolj közel most hozzánk. Emelj ki onnan, ahol vagyunk. Segíts megalázkodni. Bátoríts meg a hitre és engedd, hogy sokkal gazdagabban mehessünk el, mint ahogy idejöttünk.

Ajándékozz meg Szentlelkeddel. Ő tegye számunkra igazzá, személyessé, meggyőzővé a te szavadat.

Ámen.

Igehirdetés

Az elmúlt napokban olvastam ezt a zsoltárt, és amikor újra és újra végig gondoltam, megtelt a szívem ádventi reménységgel és ádventi gondolatokkal. Hadd mondjak el ezek közül valamit most a gyülekezetnek is.

Először azt nézzük meg röviden, hogy mi volt az eredeti jelentése ennek a zsoltár-imádságnak, utána pedig azt, milyen ádventi üzeneteket közvetít ez a számunkra.

Miről is szól ez a zsoltár? Azt olvastuk a címében, hogy zarándokének. A Károli fordítás így adja ezt vissza: grádicsok (vagyis lépcsők) éneke. Miért volt ez zarándokének?

Minden valószínűség szerint azért, mert ezt a tizenöt zsoltárt — a 120-tól a 134-ig mind ezt a feliratot viseli: Zarándokének — először a babiloni fogságból hazafelé ballagó szabadult foglyok, zarándokok mondhatták el. Valószínűnek tartják, hogy ahogy közeledtek az ősi föld felé, amelyet közülük valószínűleg senki nem látott, hiszen már a fogságban született ez a nemzedék, de hallottak a Szentföldről, a hajdani templomról, annak dicsőségéről atyáiktól, és alig várták, hogy ebben a nagy élményben lehessen részük,

hogy megérkezve megpillantják mindezt. Ahogy közeledtek hazafelé, meg-megállva egy-egy ilyen zsoltár-imádságot mondtak el. Ennek a zsoltárnak a tartalma különösen is valószínűsíti is ezt.

Ugyanakkor úgy lett ebből grádicsok, vagyis lépcsők éneke, hogy amikor újra felépítették a templomot, megindulhatott az istentisztelet, és évente legalább egyszer minden hívő izráelita igyekezett felmenni Jeruzsálembe, a templomba, hogy ott imádkozzék, és áldozatot mutasson be, akkor, ahogy közeledtek a templomhoz, azon a meredek kaputón, ami Jeruzsálembe vezetett és vezet ma is, meg-megállva egy-egy ilyen grádicsok énekét, zarándokéneket mondtak el. Tizenöt pihenő volt az oda felvezető úton. Minden pihenőn egy ilyen elmondtak.

Vártak arra, hogy eljussanak a templomba. Nagy élmény volt. Az volt az esztendő eseménye mindenki számára, hogy elmegy a szent helyre, az Úr templomát meglátja, együtt dicsőíti a hívek seregével az Urat, és várva azt, hogy beteljesednek ezek a remények, elénekelték, vagy elmondtak egy-egy ilyen zsoltár-imádságot.

Ez a zsoltár a babiloni szabadulásra utal. Óriási élmény volt Izráel fiainak a babiloni fogságból való hazatérés lehetősége. Főleg azért, mert a többség teljesen lemondott már erről. Volt akkor is a hívőknek egy kis csapata, akik komolyan vették Isten ígétét, hiszen Jeremiás által a fogságba vitelkor már megígérte az Úr, hogy eltelik hetven esztendő, és hazahozza onnan Sionnak foglyait. Na de eltelt negyven, ötven, már majd' hatvan, és még sehol semmi jele a szabadulásnak nem volt. Ki hiszi azt el?

Mindig ezzel van bajunk, hogy kétségbe vonjuk, hogy az Úr igazat mondott, és nem merjük várni az Ő ígéreteinek a teljesedését, mert a tények, a körülmények ellentmondani látszanak azoknak. Hívők azonban akkor is voltak, és ők várták, hogy Isten valóra váltja ígétét. És amikor megjött Cirusznak az ediktuma, hogy nemcsak haza lehet menni, hanem küldi egyenesen haza a népet, és nemcsak megengedi, hogy felépítsék a templomot, hanem megparancsolja, még építőanyag kiutalást is adott, még a szent edényeket is visszakapták, amiket Nabukodonozor annak idején elrabolt, ez olyan hihetetlen volt, hogy valóban olyanok voltak, mint az álmodók — ahogy itt olvastuk.

„Amikor az Úr jóra fordította Sion sorsát, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták még a pogányok is összenézve: ilyet még nem láttunk. Hatalmas dolgot tett ezekkel az Isten! Bizony hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk. Isten mint szabadító úr jelent meg újra az ő életükben. Úgy, ahogyan nagyon sokszor már, de ott a fogság lelki

félhomályában elhalványodtak ezek a tapasztalataik.

Ugyanakkor viszont már a hazafelé vezető úton, megérkezve pedig még inkább, tapasztalniuk kellett, hogy nagyon sok nehézség vár rájuk. Tudjuk a Biblia több könyvéből, hogy évekig igen gyenge termés volt a hazatérés után. Szinte mindenki ellenséges indulattal fogadta őket, aki ott körülöttük lakott. Mit akarnak ezek itt? A sajátjukba jöttek, és azt akarták újjáépíteni, de a potyalesők másként tervezték. Rendkívül sok rosszulattal, gonoszkodással, gáncsoskodással kellett találkozniuk. A népen belül is sokféle széthúzás volt. Sok nehézség várt rájuk és néha bizony sírva végezték azt a munkát, amit végezniük kellett.

Ezért a zsoltár-imádság folytatása az Isten magasztalása után átvált könyörgésre. Fordítsd jóra sorsunkat, Uram! Hiszen még sokan ottmaradtak a babiloni fogságban. Jöjjenek haza azok is. A délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan. Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak! Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezzék, ha kévét hozza!

Vagyis: te, aki ilyen nagy szabadítást adtál nekünk, adj még szabadításokat, mert nagy szükségünk van rá. Hisszük, hogy te ugyanaz az Isten leszel holnap is, meg holnap-után is, aki tegnap és ma voltál. Neked van szabadító és megáldó hatalmad, és ígéreteidet be fogod teljesíteni olyan biztosan — zseniális itt ez a kép —, mint amilyen bizonyos az, hogy a hosszú száraz évszak után minden esztendőben megjön a rövid esős évszak, és a kiszáradt patakmedrek, a vádik, egyik napról a másikra megtelnek csobogó-sodró vízzel. Ez mindig így történt eddig, s

az idén is így fog történni. Amilyen biztosra lehet ezt venni, olyan biztosra vesszük, hogy ígéreteidet valóra váltod, és amit nekünk megmondtál, az beteljesedik.

Egy nagy szabadulás és egy nagy beteljesedés között van vándorúton Izráel népe, és ezen az úton sokszor sírva tesz meg minden lépést, mert erre sok oka van, mégis bizonyos abban, hogy eljön az idő: megtelik a szájuk nevetéssel és a szívük örömujjongással, mert Isten minden ígéretét valóra fogja váltani.

Itt szólaltak meg számomra az adventi üzenetek. Isten mai népe is egy nagy szabadítás és nagy beteljesedés között vándorol. A nagy szabadítás Jézus első eljövételével történt. A nagy beteljesedést az Ő második eljövele hozza, amit mi hittel és reménységgel várunk. Mi a kettő között vagyunk most valahol. Bizony sokszor hull az embernek a könnye kifelé, vagy nyeli befelé, és bizony sokszor csak az ad erőt talpon maradni, hogy tudjuk: mind igazak és ámenek az Ő ígéretei, és be fogja teljesíteni azokat.

A nagy szabadítás megtörtént a kereszten. Jézus Krisztus kereszthalálával kiszabadított minket a bűnnek, a halálnak, az örök halálnak, a kárhozatnak, a reménytelen létnek a fogságából. S mindazok, akik benne hisznek, kiléphetnek ebből a rabságból, s elindulhatnak egy csodálatos jövő felé Őt követve. Ott az út végén pedig ragyognak az Ő ígéretei. Megmondta: még egyszer megjelenik majd úgy, hogy mindenki meglátja Őt. Akik Őt tagadják ma, vagy egyszerűen negligálják, semmibe veszik, ők is megpillantják egy pillanatra, hogy Ő az, akit nem hittek, akinek a segítségét visszautasították. Az övéit pedig magához veszi. Megtörténik a halottak feltámadása,

az utolsó nagy ítélet, és a benne hívők mindörökké vele lesznek. Ez a mi nagy reménységünk, és efelé haladunk.

Közben azonban sok olyan esemény történik, ami miatt összeszorul az ember szíve, és könnyeket csal a szemébe. Hiszen olyan sokan vannak még itt közöttünk is fogságban. Sokféle félelemnek a fogságában. Sokféle bűnnek a fogságában vergődnek tehetetlenül. Sokféle atyáinktól örökölt tulajdonság, beidegződés, rossz szokás, sokféle szenvedély kötöz meg embereket. Tehetetlenek ők is, tehetetlenül nézzük a vergődésüket mi is.

Ugyanakkor sok nehézség, nyomorúság kíséri a földi vándorutunkat. Van egy énekünk, egyik verse ezt mondja: „sírva jöttünk a világra, sírás közt költözünk el.” Valóban sírás keretezi be földi létünket. Közben is hányszor szorul össze az ember szíve, látva azt a temérdek nyomorúságot, szenvedést, jajt, panaszt, ami körülöttünk van, és aminek sokszor mi magunk vagyunk az okai. Átéelve a tehetlenségünket, hogy sokszor, ha akarunk, sem tudunk segíteni magunkon vagy egymáson.

Sokan szenvednek Jézus nevéért és az evangéliumért nemcsak gyalázatot, annál sokkal súlyosabb próbatételeket is. Sokan mások miatt, vagy másokért kénytelenek szenvedni. Akinek pedig az az élete célja, hogy vessen — mint ahogy itt olvastuk —, vagyis, hogy olyan lelki magvakat hintsen el mások szívébe, amikből új élet támad, az igének a magjait, egy újfajta jézusi erkölcsiségnek a magjait, az különösen is ismeri, milyen az, könnyhullatással vetni.

Amikor a magvetőnek az az érzése, hogy tényleg falra hányt borsó volt az egész. Bele se hullott, még az értelmébe

se, nemhogy a szívébe, de azért vetni kell tovább. Hiába, jönnek a madarak, hogy elkapkodják, aztán fagy, árvíz, aszály, minden támadja, aztán eljön éjszaka az ellenség és konkolyt hint a búza közé, aztán nőnek a gyomok vele együtt. Már kikelt a jó mag valakinek a szívében, de nőnek a gyomok is és — Jézus olyan erős kifejezést használ — a végén megfojtják az ígét, mégsem lesz új élet belőle.

Bizony sokszor könnyhullatással végezzük ezt a lelki magvetést. Volt néhány olyan eset — nem szégyellem bevallani —, hogy a szó szoros értelmében is potyogtak a könnyeim azt a keménységet, azt az ellenállást látva, amikor valakinek csak a kezét kellett volna kinyújtania az Isten által felkínált bocsánatért, szabadulásért, új életért, amiért Jézus az életével fizetett, de nem kellett neki. Maradt megoldatlanul a probléma, és ölték tovább is egymást, tették tönkre magukat, és a hozzájuk legközelebb állókat is emberek. Mi meg néztük tehetetlenül, mert ezeken a nyomorúságokon csak az élő Isten tud segíteni. De ha az Ő segítsége nem kell, akkor nincs segítség. És aki mégis nagyon szeretne segíteni, mert ő már megkapta ezt a segítséget Istentől, annak a könnye potyog sokszor: hogyan lehet valaki ilyen, hogy nem fogadja el az egyetlen lehetséges megoldást.

Sokszor van az, hogy összeszorul a lelki magvetőknek a szíve, és bizony könnyhullatással vetünk. De ilyenkor is erőt és reménységet ad az, hogy Ő megígérte, hogy mégis vannak és lesznek magvak, amik a szívbe hullanak, amikből új élet támad, és ezt az új életet, bármilyen támadható is, a mindenség

Ura megvédi, megnövekszik, megerősödik, majd, amikor Jézus másodszor eljön, lesznek olyanok, akik reánk mutogatnak, és azt mondják: Uram, ez a gyarló ember vezetett hozzád, és ő hullatta a szívémben a magjait.

Ezzel a reménységgel végezhetjük, még a könnyfakasztóan reménytelennek tűnő fáradozásainkat is, ha ott van bennünk az adventi bizonyosság, hogy egy nagy szabadítástól egy nagy beteljesedés felé haladunk. Itt útközben potyog az ember könnye sokszor, de útközben is a szabadításra és a végcélra néz, és legfőképpen arra az Úrra, aki eljött és eljövendő, és aki egészen bizonyos, hogy minden ígéretét beteljesíti.

Életünk sokféle nyomorúsága, szenvedése, kudarca, megaláztatása közben olyan sokat jelent nekünk ez a bizonyosság. Az, hogy nem ez a végső állapot, amiben most vagyunk, amiben éppen talán szenved valaki, az, hogy a magvetés után lesz aratás, és ez olyan biztos, mint amilyen biztosan jönnek az évszakok egymás után. Akármilyen nagy szárazság is van a száraz évszakban, meg fognak telni a patakmedrek — mondja itt a zsolttáros —, mert eljön az esős időszak, és akkor az Úr megtölti azokat az időszakos patakmedreket újra vízzel.

Ez a bizonyosság ad erőt Isten gyermekeinek a sokszor könnyhullatással kísért vándorlásukon. Az, hogy Jézus visszajön, az, hogy meg fogjuk Őt látni mindannyian, hiszen megígérte, az, hogy azon a napon minden kiderül majd, mindenről kiderül: hamis volt-e vagy igaz, akkor is, ha sikerült egy életen át álcázni a hamisat. Minden igaz elnyeri a jutalmát, és minden hamis megkapja a büntetését. Vége lesz mindannak, amitől

most szenvedünk. Azt olvassuk: nem lesz többé könny, gyász, szenvedés, betegség, fájdalom. Nem érik az embert kudarcok és megaláztatások, hanem az Isten lesz minden mindenkben.

S valóban olyanok leszünk, mint az álmodók. Hiszen legmerészebb álmainkban sem tudjuk elképzelni, milyen lesz az, meglátni a mi dicsőséges, tökéletes Urunkat. Milyen lesz az, részt venni a mennyei istentiszteleten és az angyalokkal és üdvözltekkel együtt vallani: méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt, dicsőséget, hatalmat és áldást. Legmerészebb álmainkban sem tudjuk elképzelni, milyen lesz az, hogy minket, hitvány bűnösöket, a mi Megváltónk részesít az Ő mennyei dicsőségében. S beteljesedik az Ő ígérete: aki győz, megadom annak, hogy üljön az én királyi székemben velem, amint én is győztem, és ültem az én Atyám királyi székébe.

Mi is részesülünk az Ő dicsőségében, és mindörökké tudjuk majd magasztalni Őt. Könnyes vándorlásunkban kimondhatatlan sok tartást, vigasztalást, erőt ad ez a bizonyosság, ha hisszük ezt igazán, ha valóban tele van a szívünk adventi reménységgel.

Mert Jézusnak ezek az ígéretei lehetnek az a biztos fundamentum, amire a mi felelősségünk is felépülhet. Nem mindegy, mivel és hogyan töltjük ezt a rövid életet. Egyszer mindenért számot kell adnunk előtte. Ez a reménység az a talaj, amin megtámaszkodhat az embernek a hűséges helytállása, hogy bizonyosak legyünk abban, mivel bízott meg minket az Úr, és azt csináljuk, ne mást ahelyett, de azt minden körülmények között hűségesen helytállva és mindazt megtéve, amit Ő parancsolt nekünk.

Ezek az Ő ígéretei lehetnek a mi élő reménységünknek a kiapadhatatlan forrása is, ami táplálja a reménységünket akkor is, ha mérhetetlenül sok csüggesztő, sőt kétségbeejtő eseményt kell is látnunk.

Hadd kérdezzem meg: hiszitek-e ti mindezt, testvérek? Így készülünk-e a mi Urunkkal való találkozásra? Nem a világ végét várjuk, hanem a mi dicsőséges Urunkat, Jézus Krisztust várjuk. Az Ő második eljövételét. Mégpedig úgy várjuk, ahogyan szép hitvallásunk, a Heidelbergi Káté mondja: „Milyen vigasztalásod van abból, hogy Krisztus visszajön? Az, hogy minden háborúságomban és üldöztetésemben felemelt fővel várom vissza az égből azt az ítélőbírót, aki előbb érettem Isten ítélőszéke elé állott és rólam minden kárhozatást és ítéletet elvett, hogy Ő mind a maga ellenségeit, mind az enyéimet örök kárhozatra veti, engem pedig minden választottaival együtt a mennyei örömbé és dicsőségbe magához átvisz.”

Vagyis mi azt a bírót várjuk, aki előbb már odaállt helyettünk a vádlott helyére, és a mi halálos ítéletünket elszenvetted. Akiről egyedül mondható el: nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. És Ő az életét adta értünk akkor, amikor még ellenségei voltunk. Ő lesz a mi ítélőbírónk. Ezért aki hisz Őbenne, az nem félelemmel gondol az Ő visszajövetelére, hanem ezzel a sóvárgó vágyakozással, amit a Jelenések könyve végéről idéztem az istentisztelet elején: Jövel, Uram Jézus! Az azt várja, aki őt a legjobban szerette és szereti.

Ennek a Káté-kérdésnek a vége kicsit félreérthető és félre is szokták ma-

gyarázni sokan. A hívők nem örülnek annak, hogy az ítélőbíró az ítéletet is kihirdeti majd azok felett, akik visszautasították őt. Sőt, sokszor könnyezve mindent megteszünk azért, hogy ne legyenek, vagy minél kevesebben legyenek olyanok, akiket Ő az örök kárhozatba küld. A tapasztalat azonban az: vannak, akik megkeményítik magukat. Annál inkább, ha könnyes fáradozással is, mindent meg kell tenni értük.

Mi viszont, akik idejében összekötjük az életünket vele, tudhatjuk, hogy magához vesz, hogy érvényes és igaz az: az én Atyám házában sok lakóhely van, elmegyek és helyet készítek nektek, és majd egyszer eljövök, magamhoz veslek titeket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok. Ez tölti be majd örökön örökké a mi lényünket, hogy vele együtt leszünk.

Ez azonban itt kezdődik el, vagy nem kezdődik el. Ezért ez a felolvasott ige nemcsak nagy örömhír, hanem komoly figyelmeztetés is. Csak Krisztus második eljövetele, illetve csak halálunk *előtt* lehetséges Ővele kapcsolatba kerülnünk. Csak az lesz vele az örökkévalóságban, aki itt már összeköltözött vele. Aki az advent Királya előtt kinyitotta az ajtót. Ő mondja: „az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja a szavamat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz.” Itt kell kinyitnunk sarkig, minél nagyobbra előtte az ajtót. Itt kell megtanulnunk együtt élni vele úgy, hogy Ő parancsol, mi pedig engedelmes szolgálói vagyunk. Itt kell megtisztulnunk a Jézus vérének érdeméért minden bűntől. Itt kell felkészülnünk az örökkévalóságra.

És ha megérkezünk majd oda, akkor Áprily Lajos szép szavaival élve:

*... S közel a véghez
egy pátosztalan, kurta szó elég lesz,
a túlsó partot látó révülésben
a „Készen vagy?” -ra ezt felelni: — Készen.*

(Kérés az öregséghez)

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, áldunk és magasztalunk téged azért a nagy szabadításért, amit a Golgotán szenvedéssel és kínhaláloddal szereztél mindannyiunknak. Köszönjük, hogy győzelmed hit által a miénk lehet.

Köszönjük, hogy egyedül a te erőd, a veled való közösség tarthat meg minket földi vándorutunkon temérdek kísértés, csapda, buktató és szenvedés között.

Magasztalunk téged minden győzelemért, amire elsegítettél. Áldunk téged ígéreteidért, amik világítanak számunkra. Köszönjük azokat, amik már beteljesedtek, és köszönjük, hogy mindegyik valóra fog válni a rendelt időben.

Taníts minket túllátni a láthatókon: csüggesztő, kétségbeejtő körülményeken, ellenséges indulatokon, a bennünk levő sok gyengeségen és hitványságon, és hadd

ZARÁNDOKÉNEK

tudjunk szüntelenül tereád nézni: a hitnek elkezdőjére és bevezetőjére, aki elindított minket az úton, elkísérsz, és egészen bizonyos, hogy célba is segítesz.

Segíts, Urunk, hogy ne halogassuk az indulást. Legyen mindannyiunknak egyértelmű, határozott elindulása veled. Határozott mozdulattal, őszinte bűnvallással tudjuk nyitni előtted az életünk ajtaját. Hadd tekintsük kimondhatatlan megtiszteltetésnek, hogy kész vagy összeköltözni ilyen hitványakkal, mint mi vagyunk. Már itt kaphatunk valami előleget a mennyek országából, annak békességéből.

Köszönjük, hogy minden ígéreted beteljesedve egyszer majd megláthatunk színről-színre is. Hadd jelentsen ez a várakozás a te ígéreteidre már most erőt, vigasztalást, örömet a számunkra. Hadd legyen valóság, Urunk, az a furcsa dolog, hogy még könnyezve is örvendezünk a veled való közösségben, és előre tudunk dicsőíteni minden beteljesített ígéretedért.

Taníts már most elkezdenünk azt, hogy téged mint a világmindenség Urát, magasztaljunk, és ne dicsekedjünk, hanem téged dicsőítsünk. Engedd, hogy egyszer majd ott nálad a mennyei dicsőségben kiteljesedjék számunkra ez is.

Köszönjük, hogy kiálthatunk hozzád a magunk és mások nyomorúságaiért. Köszönjük, hogy aki segítségül hívja a te nagy nevedet, annak válaszolsz. Köszönjük, hogy szabadító Úr vagy. Bátoríts minket, hogy bízzunk benned. Tőled várjunk szabadítást és elfogadjuk tőled azt a szabadítást, amit kínálsz.

Erősítsd meg a benned való bizalmunkat. Segíts így elindulnunk egy újabb hétre is, és éppen a hétköznapi harcokban hadd tapasztaljuk hatalmadat és gyöngéd szeretetedet.

Könyörgünk különösen a szenvedőkért, magányosokért, reménytelenekért, nélkülözőkért. Olyan sokan vannak, Urunk! Használj minket is nyomorúságok enyhítésére, és engedd, hogy megteljen a mi szánk már itt nevetéssel és a szívünk ujjongással, látva azt, hogy hatalmasan cselekedtél és cselekszel ma is!

Ámen